

Živa Božičnik Rebec

Topical Applications 2

19. december 2019 – 16. februar 2020

Razstava obravnava izginotje telesa v snoveh, postopkih in proizvodih sodobne lepote industrije, iz katerih telo izide kot površina, ki jo je mogoče dizajnirati in »augmentirati«. V tem procesu se lastnosti površine telesa – kože – bolj kot stvar fizičnega človeškega telesa izkažejo kot »specialni efekt« kozmetičnih produktov, namenjenih negi, ki je podčrtana s predstavami o hiperdizajnirani, od telesa odlepljeni in nedotaknjeni površini.

Živa Božičnik Rebec se letos predstavlja tudi na 9. trienalu sodobne umetnosti U3 v Moderni galeriji, kjer sta na ogled dva objekta (*Tan Wall* in *Chromeprint*) iz predhodnega projekta *Topical Applications* (2017), samostojna razstava v Prepihu pa tamkajšnjo predstavitev razširja s preostalimi objekti iz serije (*Towel 1*, *Gloves T25*, *Wall (PVC)*) in tam načrtano problemsko polje nadgrajuje s tremi novimi deli (*Highlighters*, *Brush* in *Smudge*, vsi 2019).

Za skupni teren del na razstavi bi lahko opredelili problem stika dveh površin – površine kozmetičnega produkta in površine telesa (kože) –, ki pa je tu opredeljen kot stik izključno umetnih snovi. Organsko telo, ki je sicer ciljna površina kozmetičnih aplikacij, je tu izvzeto in pravzaprav tudi odveč. Podobno logiko kot v delu *Chromeprint*, ki je na ogled v Moderni galeriji in v katerem perfektno odsevno kromirano površino kazi odtis, ki bi ga sicer lahko imeli za odtis telesa, dejansko pa gre za nanos kreme za telo, demonstrira tudi delo *Gloves T25*. Bele rokavice iz spominske pene z rožnato obarvanimi prsti se ponujajo kot dokument pretekle uporabe, vendar ne nosijo sledov telesa. Nikoli se niso dotaknile ne roke ne obraza. Rokavice niso pripomoček za pudranje, ampak so napudrani vmesnik in, če pričajo o kakšnem dotiku, je to med površino rokavice in površino pudra. Podobno velja za *Towel 1* ter *Highlighters* (2019), kjer je rezultat, ki naj bi ga ti produkti dosegli na površini telesa, realiziran že v njih samih, saj prevzamejo lastnosti površine, katero naj bi z nanosi šele proizvedli. Telo izgine v postopkih kozmetičnega tretmaja in se pojavi kot lastnost površine samih produktov. Pravzaprav ne izgine, saj ga tu nikoli ni bilo. Dela na razstavi ne predpostavljajo predhodnega obstoja telesa, ki bi bilo zdaj nekako odsotno ali zamenjano z nadomestki. Bolj kot o telesu se sprašujejo o samih kozmetičnih proizvodih in njihovih »topičnih aplikacijah« (nanosih snovi na specifične dele površine telesa), ki že po definiciji telo obravnavajo kot serijo ločenih površin, katerih lastnosti (fleksibilnost, gladkost, odsevnost, toniranost itn.) je mogoče načrtovati in spreminjati. Dela na razstavi tako operirajo s predstavami o telesu, ki naj bi ga kozmetična industrija z izdelki in predpisanimi postopki njihovega nanašanja šele proizvedla. Artikel, ki se tu prodaja, je določeni, pričakovani oz. želeni »učinek telesa« oziroma njegove površine, ki naj bi ga kozmetični produkti dosegli.

V delih na razstavi so uporabljeni mineralni pudri, tekoče podlage, pa tudi lateks, s pigmenti tonirani silikon in drugi materiali, povezani z dizajnom kozmetičnih produktov in z okolji, v katerih so ti predstavljeni (laki, PVC folije, kromirane površine, steklo). Enako pomembni kot materiali in konteksti, iz katerih ti izhajajo, so za prakso Žive Božičnik Rebec tudi postopki njihove aplikacije, ki stremijo k popolnosti površine in v čim večji meri reducirajo »dotik« – vlivanje in zalivanje površin, uporaba tehnik *airbrusha*, strojno izrezovanje (CNC), digitalno modeliranje, industrijsko barvanje itn.

Stena bele kocke, tega domnevno »nevtralnega« okvira ali kar embalaže umetnosti (*white cube* sejemske stojnice, morda?), je v delu *Brush* obravnavana kot testna površina, na kateri se preizkusijo in predstavijo vzorec materiala, tj. pudra, obenem pa tudi orodja in postopki njegovega nanosa. Za razliko od dela *Tan Wall* (na ogled na U3), kjer je puder v enakomernih potezah sistematično nanesen s čopičem za ličenje, gre tu za strojno obdelavo površine, nanos z distance, brez dotika, brez sledi roke – z zračnim čopičem.

Asociacije na digitalna orodja za retuširanje podob (Photoshop *brush tool*) niso naključne. Stena galerije je predmet obravnave tudi v delu *Wall (PVC)*, ki steno v celoti prevleče s plastično lak folijo, navadno v rabi za zaščito občutljivih površin pred zunanjimi vplivi ali pa zgolj za povečanje njihove trajnosti. Lakirana-pakirana stena, ki hkrati ponuja tudi nekakšen učinek mokrega videza.

Razstava predstavlja tudi delo *Smudge*, objekt, ki povzema značilno obliko kremnega razmazka iz t. i. *stock* podob, ob tem pa gre za materializacijo digitalnega modela. S tem Živa Božičnik Rebec fokus razstave in svoje prakse postopoma obrača v smeri vprašanj, povezanih z dizajniranjem kozmetičnih snovi samih in načini, na katere so ponujene (promovirane) kot produkti/artikli.

*

Živa Božičnik Rebec je leta 2014 diplomirala na smeri Unikatno oblikovanje – steklo in keramika na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani, kjer je opravljala tudi magistrski študij kiparstva. Razstavljala je doma in v tujini, med drugim v Galeriji Simulaker, Novo mesto (2017), Galeriji Škuc, Ljubljana (2018), na Gradu Cmurek (2015) in na mednarodni razstavi Fashion/Art Toronto, Toronto, Kanada (2014). V letu 2019 je bila rezidentka centra Karlin Studios (Center za sodobno umetnost FUTURA, Praga).

Obrazstavni program:

Četrtek, 28. 1. 2020, ob 18. uri: kratko predavanje Domna Ograjenška

Nedelja, 16. 2. 2020, ob 17. uri: zaključno vodstvo z Živo Božičnik Rebec in Tjašo Pogačar

---

S serijo samostojnih razstav Prepih v pritličju Muzeja sodobne umetnosti Metelkova predstavljamo sveže ideje na področju sodobne umetnosti. Tokratno razstavo kurira **Tjaša Pogačar**.